

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. Quas ob causas, hæ vestes forte fuerint divisæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

3. Esdr. cap. 4. v. 17. **Tunica Christi interior** se ad corporis staturam auxit. Sic & vestes Judaeorum in solitudine. a Deut. cap. 3. v. 4. Ita S. Apollonii (qui quingenis Monachis prefuit, vir mirae sanctitatis fuit) vestimenta non veterascebant, cum tamen in deserto Thebaidis vixisset 40. annis, a quo ac Hebraei. Ita Palladius in Lausiana, cap. 52. c. Greg. Tur. lib. 1. de gloria mart. cap. 3. d. scripsit haec ante annos mille, anno 590. e. Isid. Pelus. lib. 1. ep. 74. Luc. Brug. in cap. 27. Matth. c. 11. v. 8. Luc. cap. 16. v. 19. Ad. cap. 1. v. 1.

stes feminae confecerunt. Quod Elaras asserens, Et ipse, A inquit, faciunt stolas omnium hominum. Super hanc textilem vestem fors iacta est, quam Christiani nummis facile a militibus impetrarunt. Haec omnium sensu, paribus cum Christo incrementis, ad corporis staturam auxit. Quod tanto facilius creditum est, cum de sacris paginis constet, Judaeorum vestes in solitudine annis 40. non consumptas. Vestimentum tuum quo pericabar, nequaquam vetustate defecit, & ses tuus non est subtritus, en quadragesimus annus est. a Haec vestes cum parvulis videntur crevisse (Alphonso Tostato, aliisque testibus) alioquin ex creescentium membris non quadrasset. Unde autem linguili in t. n. immensa multitudine alias atque alias sibi vestes parassent? b Quod vero Christus triplicis generis vestem habuerit, legi suae neutiquam contradixit: nam Apostolis, uti Euthymius exponit, unam solum tunicam gestatu permittit, quemadmodum & ipse unica contentus fuit, plures & mutatorias prohibuit.

Gregorius Turonensis luculente: c De hac vero immacula Agni tunica, inquit, quae a quibusdam audiui, silere nequeo. d Ferunt autem in civitate Galathae, in basilica quae ad sanctos Archangelos vocitatur, retineri. Est enim haec civitas ab urbe Constantinopolitana quasi milibus centum quinquaginta passibus, in qua basilica est crypta abditissima, ibique in arca lignea hoc vestimentum habetur summam diligentiam adoratur, non immerito digna quae hoc vestimentum retineat, quod Dominicum corpus vel contingere meruit vel velare.

Haec eadem Christi tunica nunc Treveris asseveratur. Coloris est in violaceum nigrescentis, quamvis color vix dignosci queat. Sed omnes Regum & Reginarum attalicae, pictae, auro virgatae, gemmis distinctae vestes ad hanc unam collatae, arancarum tela sunt, & merae panniciae. Haec quidem Christi vestes, si pretium spectetur, viles, quod Isidorus Pelusiora e docet, paupertino ritu confecta, qualibus nimirum pauperes in Galilaea solebant uti, nondum tamen erant & honestae, quod Lucas Brugenis asserit, f ac vel nitidissimo cuique ad usum dicta: Ecce, qui mollibus vestiuntur, in domibus Regum sunt. Et reprehensio opulenti epulonis, qui induebatur purpura & bysso. Quae Christus Dominus non verbo tantum, sed & exemplo docuit. Nam Je s v s capit facere & docere. Hunc ipsum vero minime pretiosum vestitum Christo morituro retinere non licuit, cum tamen honestioribus morte damnatis solerent vestes relinqui. Christus igitur tamquam vilissimus hominum atque abjectissimus, iis spoliatus est. Quod Chrysostomus asseverans, Vestes ejus, inquit, inter se partiuntur, quod in condemnatis vilibus & abjectis fieri solet, ac omnino desitutis. Ne tantillum quidem aut servare permittitur operiendo corpori dum viveret, aut amicis relinquere, cum exspiraret. Solent enim ex trulentia,

inquit Cyrillus, publicarum rerum vindices, non modo non condolere damnatis, verum etiam atrociter iussa peragere. & inter calamitates aliorum, robur quoddam animi ostentare. Vestes autem damnatorum quasi hereditatis lege ad se pertinentibus sibi vindicant. Quod etiam nostro aeo fit, ut licetoribus aut carnificibus pro more vestimenta eorum, quos morte affecerint, cedant in operae mercedem. Cum ergo Dominus Je s v s nihil aliud haberet, milites saltem vestimenta ejus sibi diripiendi, & pro praemio scelerati ministerii retinenda judicaverunt, contumelias interim & sarcasmos in pendentes jacentes, quod pro Regis Judaeorum vestimentis, pretiosissimis illis scilicet, eoque Rege dignis certarent, tantique Principis jam victi & capti spolia dividerent. Hujusmodi contumelias audivit, & tulit patientissimus Je s v s, viditque ipse suis oculis & coram adpexit e tormentis, quod ipsi solum supererat, vestes suas ut spolia distrahi, easque non egenis, non amicis, sed impiis in pretium occisionis cedere.

Cyrill. l. 11. in Ioan. cap. 38. Vestes Christi in pretium occisionis cesserunt. licetoribus.

S II. Quas ob causas haec vestes sorte fuerint divisa.

I Ta ergo voluit pro nobis pati, ut nihil esset in iplo, quod non verteretur ipsi & in ludibrium, & in tormentum. Omnium denique iacturam passus est, ut nos inopia ipsius ditaremur. Hanc vestium partitionem Rex Paltes tot ante saeculis praedicens, Diviserunt, inquit, sibi vestimenta mea, & super vestem meam miserunt sortem. Rem futuram describit tamquam praeteritam ob certitudinem eventus. Non potuit Hebraeus Vates clarius exprimere historiam post tot saecula futuram. Ideo Joannes Domini ocellus haec de vestibus Christi ceteris distinctius scripsit, ut monstraret, quam exacte ista divini libri praedixissent, & ut disceremus nihil passum esse Dominum Je s v m, quod servatoreum minus deceret; ne quod oculi nostri offensionis caperent e tanta nuditate ac ignominia. Imo vero magna fuit gloriae Christo, haec etiam miracula a Spiritu sancto praedicta. Quod vero Vates dicat, Super vestem meam miserunt sortem, consecutio nulla est, super alia duo vestimenta non missam sortem. Quod factum Marcus asserens, Diviserunt, inquit, vestimenta eius, mittentes sortem super eis, quae quid tollerent. Dividuntur, ait Ambrosius, vestimenta, alii aliud sorte deserunt. Ergo e geminis vestibus quatuor fecerunt partes, pro numero militum quibus carnificina erat commissa: ne quid autem querelae nasceretur, luserunt quam quilibet partem ex quatuor istis acciperet. Textilem vero togam minime disfluendam arbitrati, Non scindamus eam, inquit, sed sortiamur de illa cuius sit. Hujus divisionis & lusus militaris varietas assignare causas est.

I. Irritus facti Regis, ut putarunt, cujus vestes sece- rantur sub furca, in qua ipse penderet & moreretur.

II. Ut oraculis & vaticiniis sua staret veritas. Sed non ideo hoc factum, quia praevit David, sed ideo David istud praeviderat, quia futurum erat. Et en, quam opportune Deus suae voluntatis institutum per sceleratissimos, quosque homines, nil minus quam talia cogitantes, peragat.

III. Ut filii & matris dolor haec spectantium augere- tur, ideo id fieri permisit Pater divinus. Hoc spectaculum orbi, hoc Christo ipsi obiectum. Ea vestes, quarum vel fimbria & extremae orae quocumque morbos sanaverant, hic jam sub cruce, velut latroni celeberrimo detractae exuviae, lacerantur in praedam & mercedem carnificum.

IV. Avaritia militum, qui ubi nil auri aut pecuniae ab hoc reo relictae invenissent, impetum verterunt in vestes, quae uti non pretiosae, ita etiam non vilissimae fuerunt; & forsitan sperarunt non parvo vendendas, cum fama spargeret, vim eis inesse magnam. Ne quid autem jurgiorum oriretur in partitione ista, sorte liris dirimebatur. Contradictiones, inquit Salomon, comprimit fors.

V. Ipsorum erant, praesertim cum venia Praesidis, pannicularia haec bona. Adriani Imperatoris rescriptum extat, quod Ulpianus a explicat, pannicularia bona ea esse, quae quis in custodiam receptus secum attulit, non omnia, sed vestes quibus indutus, nummi laterales quos victus causa in promptu habuerit, & leves annuli, qui pretii magis aureos quinque non excedant.

VI. Perfectissima Christi paupertas, cujus luculentissimum exemplum hic oculis subiecit. Non satis Christo a propinquis & nummis nudum, vestibus etiam exutum in crucem se tolli voluit. Facultates illius omnes & possessiunculae, tam usus earum quam dominium in manu militum sunt. Jam hortatur & clamat: Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quae habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in calo, & veni, sequere me. c Vulpes foras domus habent, & volucres cali nidus, filius autem hominis non habet, mater, ubi caput suum reclinet. d Qui non renuntiat omnibus quae possidet, non potest meus esse discipulus. e

VII. Immen-

c Matth. c. 19. v. 21. d Matth. c. 8. v. 29. & Luc. c. 9. v. 58. e Luc. c. 14. v. 33

BIBL

VII. Immensa in nos liberalitas. Poterat libera- A
lissimus Christi amor dicere: En do mea omnia, insu-
per & meipsum, corpus, animum, sanguinem, hono-
rem, facultates universas; omnia mea vestra sunt.
Quidquid in me est, in tormentum aut ludibrium
versum est.

O bone IESU, modis omnibus contemneris, & irri-
deris! An non amori suffecerit, te inter latrones duos
morientē cernere? num etiam vestes tuas, ut pauperi-
rimi hominis & falsi Regis, ut malefici & latronis di-
ripi & scindi oportuit? Postquam tui hostes corpus
lacerarunt, jam etiam indumenta tua, & cor matris
tuæ, in mille partes lancinant.

Quis sensus hic fuerit beatissimæ Virginis ad cru-
cem itantis, & fuisset oculis spectantis, tunicam mi-
raculorū effectricem à canibus illis diripi, & in par-
tes scari, suos labores pedibus calcari, amictum quem
suis ipsa manibus amore tanto confecerat, tam indi-
gnis modis compilari: Non oculos lacrymis plenos in
altum extulit, cum filio solis affectibus colloca-
ta: Ergo ego, fili mi suavissime hinc vacua recedam, &
ne quidem particulam vestimenti à me facti obtineam.

Iacob polymitam vestem Iosephi filii cruentam
cernens, *Tunica filii mei est*, inquit *sera pessima comedit*
eum, bestia devoravit Ioseph. Haud aliter Virgo Mater
dixerit: Agnosco filii mei tunicam: heu fera crude-
lissima invidia laceravit filium meum!

S. III. *Mysteria & documenta è divisione
harum vestium*

Sed mysteria & documenta, quibus hæc vestium
divisio atque sortitio abundat, jam inspicienda.

I. Exteriores Christi vestes pluribus distributæ,
tunica interior uni cessit. Cæremoniari, quibus Ec-
clesia sacratiores hos dies insignit, Christiani omnes
sunt participes, Christi crucifixi statuum veneran-
tur, & oculis impertiant omnes, etiam usurarii, homi-
cidæ, adulteri; extranea hæc pietas est, amiculum
adhærens extrinsecus: interior Christi tunica, vera
Spiritus gratia, devotio solida paucior est, & eorum
tantum, quos amor sincerus ita Christo conjungit,
ita voluntas copulat, ut duo sint unus homo. Hi so-
li Deo noti. *Cognovit Dominus, qui sunt ejus.*

II. Christi vestes in quatuor partes, religio & di-
sciplina Christi in quatuor orbis plagas divisa, ut om-
nes induant Christum, quemadmodum totis terra-
rum orbis vestitur sole. In hac fide, inquit Cyrillus, ca-
ro Christi per Eucharistiam omnibus orbis partibus impar-
tibiliter communicatur.

III. Quadruplicem Christus amorem exhibuit:
Ruinam Angelorum restauravit, humanam gentem
Sanguine redemit, hostibus Judæis veniam exoravit,
idololatri se crucifigentibus suas vestes donavit.

IV. Inconfuta textilis tunica, est Ecclesia, & om-
nium Christi membrorum inter se concordia. Suafor-
tissimè illi miles ratione usus est, qui dixit: *Non scindamus eam.*
O quoties nos temere amicitiam, charitatem, & con-
sensionem scindimus, ob aliquot sefertios, ob paucos
nummulos, ob acerbios pauca verbuli! Quoties lite-
ortâ cum inverecondâ lupâ clamamus illud: Divida-
tur, dividatur? Quanti stimulante invidiâ vocifera-
mur: Nec mihi, nec tibi sit, sed dividatur? At verò
germana mater, *Observo*, inquit, *dote illi infantem vivum,*
& nolite interficere eum. Ita vero nomine Christianus,
Ego, inquit, potius nescio quid perdam, quam ut cha-
ritatem lædam, discordias seram. Quod Paulus ad eò
commendans, *Super omnia hæc*, inquit, *charitatem habere,*
quod est vinculum perfectionis. Non scindamus eam, tam-
etsi aliquid dispendii sequatur, sed fortiamur, precut
voluntas Dei & occulta ejus judicia suum cuiq; assi-
gnaverint. Et hæc quidē inter mysteria numeramus.

Tom. II.

Documenta porrò non pauciora hic suggeruntur.

I. Discamus nò amare solum hostes, & pro iis pre-
cari, sed etiam beneficiis eos afficere. Si totam ve-
stem, panem integrum, totam crumenam iis impertri-
non liceat, saltem inde partem decerpamus, & in illos
conferamus beneficia, qui nobis injurias, aut damna
quantumvis recentia intulerunt. Carnifices suos re-
muneratur Christus recentissime non incòmodum,
sed mortem inferentes. Nos quandoquò prompti pa-
rati sumus dare, sed laqueum, sed pestem, sed mille
cruces. Hoc sanè sub Domini cruce non discimus.
Nescimus cujus spiritus sumus. *Filius hominis non venit*
animas perdere, sed salvare.

1. Docu-
mentū ex
divisione
vestium
Christi.

Luc. c. 9.
v. 55. & 56.

II. Si Christi vestimenta hominibus in prædam
cesserunt, cur nos vermiculi nostra omnia cupimus
magni esse prædii, laudari, & celo attolli. Et Macrile-
gium & Simoniam, Iscariotes proditor vendit orbis
pretium, pane nullo pretio. Quateni milites sacras
vestes auferunt impune. Silet Deus & permittit. Non
ergo miremur, sed nec indignemur, nostra non mag-
no æstinari.

Secundū.

III. Si textilis Christi tunica vanum exponeretur,
quantomodo Principes & Reges emerent? Quo nunc
dicunt, ait Chrysofost. Vellem Christi formam aspice-
re, figuram, vestimenta, calceamenta! Et quot dicunt:
Vellem aliquid horum habere, quantumvis pretio vel
partem sacre tunicæ mihi cõpararem. His Chrysofost.
respondet: *Eccè eum vides, ipsum tangis ipsum manducas.* Et
tu quidem vestimenta cupis videre aut habere: ipse vero tibi
*cõcedit non tantum videre, verum & tangere, & intra se su-
mere. Verite igitur, & emite absque argento.* In humilita-
tem te submitte, atque conscientie labes detege, &
jam emisti.

Tertium.

Chrysofost.
tu quidem vestimenta cupis videre aut habere: ipse vero tibi
cõcedit non tantum videre, verum & tangere, & intra se su-
mere. Verite igitur, & emite absque argento. In humilita-
tem te submitte, atque conscientie labes detege, &
jam emisti.

Is. c. 55. v. 1.

IV. Discamus invidiam extremè odisse. Invidia
sera pessima Iosepho innocenti polymitam detraxit,
in cisternam eum dejecit, in Ægyptum vendidit. Et
nos hanc seram impendiis magnis alimus. Julio Cæ-
sare in curiâ confosso M. Antonius aut populum per-
oravit, & unâ cruentam tunicam monstravit. Ad ea
populus insanians mox Cassium & Brutum urbe ex-
pulit. En cruentas Christi vestes, invidia cruentavit.
En Regem cæli in crucem suffixum, suffixit invidia.
En Dei Filium in infami trabe mortuū, invidia mori
compulit. Neque hoc Pontium Præsidem Roma-
nū latuit, *sciebat enim, quòd per invidiam tradidissent eum.*

Quartum.

Matth. c. 27
vers. 18.

V. Charitatem, tunicam inconfutilem scindimus,
quotiescumque pacem turbamus, inimicitias suscipi-
mus, discordias concitamus. Cùm Arius hæresi tur-
baret orbem, Petro Alexandrino Antistiti in vinculis
ingemiscenti noctu se spectandum præbuit Christus,
sed veste scisâ. Petro ejus rei causam sciscitanti,
Arius eam, ajebat, ita laceravit. Væ his qui concor-
diam & unanimitatem scindunt, qui consensionem
rumpunt, qui amicitias diffuunt, qui factione & par-
tes trahunt, qui animorū conjunctionem dissolvunt.
Hos judex supremo die digito monstrabit, & dicet:
Hic, & hic, & iste, & ille vestem meam inconfutilem
scidit. Væ hoc giudice damnatis! *Manet enim Angelus*
Domini gladium habens, ut scindat te medium, & interficiat.

Quintum.

Baron. anno
310.

Sextum.

VI. Discamus amare paupertatem. En Dominum
IESUM absolutissimæ paupertatis sublimè fixum spe-
culum. Verè vir fuit videns paupertatem suam in virgâ in-
dignationis divinæ. In præsepi ponitur natus, è cruce
deponitur mortuus: vita reliqua omnis inter pauper-
tatis angustias exacta. Paupertas patiens, omnia tol-
ratur gravia, in sui solatium trahit, his pacitur. Modò
ea vestem innocentie servet, ceteris vitæ commodis
carere, sui muneris esse judicat. Verè, quod Augusti-
nus dixit, *omnis philosophia magistra nobis inopia est.* Vera
paupertas ob Christum novit omnia detrimentum face-
re, & ut lutum spernere. Paupertatem Dei Filius sibi

Thren. c. 3.
vers. 1.

August. in
psal. 76.
Ad Phil. c. 3.
vers. 8.

I i spon-